

sporu vůbec a zejména jedné třetiny 542.48 Kč. Patrně tedy, že směřuje jen proti útratám, neboť žalobní nárok byl jen na útraty omezen. Odvolání jest tudíž hledě k ř. s. nepřipustným a bylo proto dle ř. s. 471 č. 2 a ř. s. 474 odstavec druhý c. ř. s. odmítnuto. Nelze tu užiti ustanovení ř. s. 84 odstavec druhý věta druhá c. ř. s., že nesprávné pojmenování opravného prostředku jest nezávažné, když žádání jest zřejmě patrným. Neboť nejde o pouhé nesprávné pojmenování, nýbrž z obsahu i formy (dvojmo) jest vidno, že žalovaná strana zamýšlela a vědomě podala odvolání a nikoli rekurs.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by, nepřihlížeje k uplatněnému odmítacímu důvodu, vyřídil odvolání **ve věci samé**.

D ů v o d y:

Rekursem domáhá se stěžovatel toho, aby jeho odvolání dostalo se věcného vyřízení. Právem. Obmezila-li žalující strana předmět sporu pouze na útraty, nejsou útraty nadále příslušenstvím předmětu sporu, nýbrž hlavním jeho předmětem a, přesahují-li 100 Kč, jako v tomto případě, podala strana žalovaná proti rozsudku prvního soudu právem odvolání, čímž přizpůsobila opravný prostředek formě, ve které bylo rozhodnutí prvního soudu vydáno. Mylným jest náhled odvolacího soudu, že v tomto případě měl býti proti rozsudku podán pouze rekurs a že odvolání jest nepřipustným. Ustanovení ř. s. 55 c. ř. s. nepřichází v úvahu, jelikož toto místo zákonně předpokládá, že útraty sporu jsou příslušenstvím hlavního nároku.

Čís. 2179.

Pokud jest dostatečně ostřežen hlídací pes, puštěný v noci ze řetězu.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1923, Rv I 824/22.)

Žalobkyně, služebná žalovaného, šla večer po dvoře usedlosti, byla napadena velkým hlídacím psem, puštěným ze řetězu, povalena a pokousána. Žalobě o náhradu škody bylo vyhověno **s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c**, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalovaný, napadaje rozsudek soudu odvolacího v celém jeho rozsahu, uplatňuje dovolací důvod č. 4 ř. s. 503 c. ř. s. Spatřuje nesprávné právní posouzení sporné věci v tom, že odvolací soud dospěl k závěru, že se mu nezdařil důkaz o tom, že se postaral o potřebné ostřežení psa (§ 1320 obč. zák.), že se odvolací soud vůbec nezabýval otázkou zavinění žalovaného s hlediska ř. s. 1315 obč. zák., ale při tom že uvádí v napadeném rozsudku, že bylo povinností hlídače, aby, jsa vzdálen od psa asi 200 kroků, přímo varoval obě ženy před nebezpečným psem, což přirozeně náleželo do jeho působnosti jako zjednaného hlídače. V dalším uvádí žalovaný, že odvolací soud nemůže nalézt hranici opatření, která měl žalovaný učiniti, by zabránil škodám, které by mohl způsobiti jeho hlídací pes. Míní, že povinnosti ostřežení v ř. s. 1320 obč. zák. jemu jako

majiteli psa uložené vyhověl tím, že dal zvíře pod dozor nočního hlídače, jehož přirozenou povinností bylo, jak prý odvolací soud sám uznal, aby žalobkyni v čas varoval. Nelze však těmto vývodům přisvědčiti. Dle §u 1320 obč. zák. je za škodu způsobenou zvířetem práv, kdo zvíře drží, neprokáže-li, že se postaral o potřebné opatření neb ostřežení zvířete. Nestačí tedy, jak tvrdí dovolatel, samo o sobě na příklad uvázání, uzavření do nějaké místnosti, uzavření vrat a dveří na dvůr vedoucích, opatření náhubkem a pod., nýbrž vyžaduje se, aby opatření bylo patřičné, t. j. jak ho zvláštní povaha věci vyžaduje, a aby bylo zároveň takovým, že jím je jakékoliv způsobení škody zvířetem znemožněno, při čemž míra povinností držitele zvířete určuje se takovým stupněm péle a obezřelosti, který dle §u 1297 obč. zák. lze při obyčejných schopnostech vynaložiti. Jaké opatření nebo dohled byly potřebnými, nelze tedy posuzovati podle názoru chovatelova, nestačí proto pouhé svěření psa pod dozor nočního hlídače, nýbrž musí býti posouzeno, jak to nižší stolice správně učinily, podle okolností, za kterých ku poškození došlo. Po této stránce odvolací soud dospěl k závěru, že skutečně nestačilo uzavření vrat z venčí do dvora vedoucích, když z domu vcházeti mohly do dvora osoby třebas domácí, jichž pes neznal a jež na jeho nebezpečnou povahu zavčas upozorněny nebyly, nebo jimž žalovaný jakožto majitel takového psa nezakázal vcházeti na dvůr v době, kdy pes byl odvázan, bez průvodu osoby, kterou pes znal a poslouchal. A v dalším sdílí odvolací soud po této stránce úsudek soudu první stolice, že noční hlídač, pod jehož dozorem pes byl, neprokázal potřebné způsobilosti a opatrnosti, ať již na otázku žalobkyně odpověděl, že pes nic neudělá, nebo že neví (zda pes jim nic neudělá), a to zejména proto, že vida psa blížiti se oněm ženám, neodvolal ho, ač musil věděti, že pes se řetězu na noc puštěný jest nebezpečným. Když za tohoto skutkového zjištění odvolací soud srovnale se soudem první stolice vyslovil, že se s hlediska §u 1320 obč. zák. nezdařil žalovanému důkaz, že se postaral o potřebné ostřežení psa, dlužno uznati, že spornou věc po právní stránce správně posoudil.

Čís. 2180.

Zákon ze dne 12. července 1902, čís. 147 ř. zák. o ručení drah, poháněných živelní silou.

Jest »provozem« ve smyslu zákona o ručení železnic, jelo-li vozidlo, pohybující se po kolejích a poháněné jinak elementární silou (benzinem), po svahu svou vlastní tíhou a setrvačností.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1923, Rv II 445/22.)

Žalovaný vystavěl si ze své cihelny k nádraží v K. úzkokolejnou silniční vlečku, jež povolena byla původně na provoz koňským pohonem, později na provoz benzinovou lokomotivou. Vůz žalobkyně zachycen byl na silnici vozíky vlečky, jedoucími po svahu bez lokomotivy, při čemž manžel žalobkyně byl usmrčen a žalobkyně sama poraněna. Žalobní nárok o náhradu škody uznaly o b a n i ž š í s o u d y důvodem po právu.